

Arrest

nr. 273 663 van 3 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louisalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 19 november 2021 op de luchthaven in Zaventem staande gehouden, nadat hij er met een vlucht vanuit Johannesburg was aangekomen. Verzoeker werd onmiddellijk gearresteerd omdat in een dubbele bodem in zijn koffer een aanzienlijke hoeveelheid cocaïne werd aangetroffen.

1.2. Verzoeker wordt op 15 maart 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden.

1.3. Op 20 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: C. Voornaam: A. P. Geboortedatum: 19.12.1967 Geboorteplaats: K. Nationaliteit: T. (Verenigde Rop.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1 * *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Griekse verblijfskaart is vervallen sinds 20.01.2022

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen -deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740, 00 euro. Een dergelijke in-en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi L Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: ‘46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt In kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 6) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982. Wolf. 221/81, Jurispr. blz. 3681. punt 9 en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aan nemen dat zij ‘een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan 54 Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving*

van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, V: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn Illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 19.11.2021 In België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen -deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Hijzelf reageerde negatief op drugs. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740, 00 euro. Een dergelijke in-en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67J."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 25/11/2021.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen Initiatief na de Administratie In kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te tornen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met M. L.. Op het ogenblik van dit schrijven heeft deze geen recht op verblijf in het Rijk. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris In zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, Is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het Is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen -deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Hijzelf reageerde negatief op drugs. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740, 00 euro. Een dergelijke in-en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid(zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982. Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen

overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri. reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 19.11.2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 19.11.2021 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Dar Es Salaam/Tanzania.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 07.06.2022 te doen opsluiten.

*P.A. adviseur De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 20.05.2022".*

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9*

of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43 § 1 van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens, en dat, hoewel op het ogenblik van het indienen van zijn beroep nog geen vlucht voor verzoeker was geboekt, de bestreden beslissing verwijst naar de noodzaak om verzoeker ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden *“om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Dar Es Salaam/Tanzania”*. Hieruit blijkt duidelijk reeds de intentie van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker te repatriëren naar Tanzania. Uit het administratief dossier blijkt verder dat ondertussen de repatriëring van verzoeker is voorzien op 8 juni 2022, met bestemming Dar Es Salaam via Addis Abeba (zie administratief dossier, Airline Notification). De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten heeft uiteengezet die de indiening van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. De eerste voorwaarde is vervuld.

2.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om gehoord te worden (hoorrecht) als algemeen beginsel van Unierecht, het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem*, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna het EVRM). Verzoeker argumenteert als volgt in zijn verzoekschrift:

« Première branche : Violation du droit d'être entendu

EN CE QUE la partie adverse n'a pas donné l'occasion au requérant d'être entendu de manière utile et effective ;

*ALORS QUE le principe général de droit de l'Union européenne des droits de la défense, en particulier le droit d'être entendu, ainsi que le principe général de droit belge *audi alteram partem* imposaient à la partie adverse non seulement d'entendre le requérant, mais également de l'entendre à une date rapprochée de la décision attaquée, de manière à permettre au requérant de faire valoir ses droits de manière utile et effective.*

1. Principes

Il n'est pas contestable qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse a fait application du droit de l'Union européenne.

Elle doit donc respecter les droits que le requérant tire de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et les principes généraux du droit de l'Union européenne.

Or, il existe un principe général de droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense et en particulier du droit d'être entendu dans toute procédure, avant la prise d'une décision faisant grief. Ce principe général est applicable dès qu'il est fait application du droit européen. Le principe général de droit des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, est largement consacré par la jurisprudence européenne :

«81 A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

82. En l'occurrence, s'agissant pins particulièrement chi droit d'être entendu clans toute procédure, lequel j ail partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/ Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/ Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32). il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans te cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, Transocean Marine Paint Association/Commission, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; Krombach, précité, point 42, et Sopropé, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Com; le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38).

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité **de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts** (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/ Commission, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan S hun de Yongjian Ho use mares & Hardmare/ Conseil, C-14J/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organisation of Iran, C-27/09 P, Rec. p. 1-13427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense. (C.J.E.U., Arrêt M.M. c. Minister of Justice. Equality and Law Reform, 0-277/11, 22 novembre 2012, pt. 81 et s) (nous soulignons)

Dans son arrêt M.G c. N.K du 10 septembre 2013, la Cour de justice a jugé que la violation du droit d'être entendu ne saurait être invoquée que si cette violation prive celui qui l'invoque de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, de telle sorte que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent.

De plus, le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est également consacré par **le principe général du droit administratif belge audi alteram partem**.

Le Conseil d'Etat a jugé, dans son arrêt 236.329 du 28 octobre 2016, que le principe audi alteram partem a le même contenu que le principe général du droit d'être entendu tel que garanti par le droit de l'Union et que ce principe s'impose à l'administration lorsqu'elle envisage de prendre une décision défavorable à son destinataire (voir aussi CCE, 28 novembre 2016, n° 178.454 ; CCE, 30 novembre 2016, n° 178.727). Ainsi, le droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité **de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts**. Ce droit implique également l'obligation pour l'administration de permettre à la personne concernée de faire valoir ses arguments en temps utiles.

Ainsi, il ressort de la jurisprudence de Votre Conseil que lorsqu'un délai trop important s'écoule entre la date de l'envoi du formulaire « droit d'être entendu » à l'intéressé et la prise de décision, il y a violation du droit d'être entendu si l'envoi d'un nouveau formulaire avait permis de faire valoir de nouveaux arguments (arrêt n°218 888 du 26 mars 2019) :

« La partie défenderesse a dès lors l'obligation de procéder un examen individuel, tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause, destiné à vérifier l'existence d'une telle menace, soit notamment de s'assurer de son caractère réel et actuel C'obligation d'entendre l'intéressé, préalablement à l'adoption d'une décision mettant fin à un séjour d'un ressortissant d'un pays tiers établi en Belgique, pour des motifs d'ordre public, a dès lors essentiellement pour objectif de permettre à la partie défenderesse de respecter ses obligations à cet égard.

3.2. En l'espèce, en décidant de mettre fin au séjour de la partie requérante, laquelle avait été entendue près d'un an auparavant, et en négligeant de l'entendre à nouveau avant l'adoption d'une telle décision, la partie défenderesse a perdu de vue cet objectif essentiel du droit entendu.

Or, la partie requérante fait notamment valoir en termes de requête que, si la possibilité lui en avait été donnée, le requérant aurait notamment fait valoir « qu'il a bénéficié de plusieurs permissions de sorties, que J de nouveaux avis ont été rendus dans le cadre de l'exécution de sa peine (notamment le récent rapport du CAB du 7 juin 2018, pièce 12), [qu'il a bénéficié d'un suivi psychologique (pièce 12), fquel la procédure amiable en vue de son indemnisation a avancé, de même que le dossier pénal à la suite de la plainte qu'il a déposée contre X après l'intervention qui lui a valu la perte de sa jambe droite, etc. ».

Le Conseil observe qu'il s'agit d'éléments que la partie défenderesse aurait dû, si elle en avait été informé en temps utile, prendre en considération dans l'appréciation de la gravité de la menace que le requérant pourrait représenter, par son comportement, pour l'ordre public, ainsi que de son caractère réel et actuel. » (Voy. également l'arrêt n°214 435 du 20 décembre 2018 dans lequel le requérant avait reçu le formulaire 8 mois auparavant).

Il importe donc d'interroger l'intéressé dans un délai qui lui permette de faire valoir ses arguments de manière utile et effective.

2. Application au cas présent : à titre principal

La décision attaquée indique que le requérant aurait signé un accusé de réception du formulaire « droit d'être entendu » le 25 novembre 2021, soit cinq jours après sa privation de liberté.

Le conseil du requérant n'ayant pas eu accès au dossier administratif, il ne peut vérifier si cet accusé de réception a bien été signé par le requérant lui-même, ni la forme exacte de cet accusé de réception. Il

n'en demeure pas moins que le requérant conteste formellement avoir signé ce document, et qu'il n'a jamais été en possession de ce formulaire droit d'être entendu — qu'il aurait rempli avec précaution si tel avait été le cas.

Il est possible que cet accusé de réception ait été signé par un codétenu, ou encore que l'accusé de réception ait été signé mais que le requérant n'ait pas reçu le formulaire au moment de la signature. A cet égard, il est frappant de constater que la décision attaquée comporte, dans l'acte de notification, une signature qui n'est pas celle du requérant (en comparaison, voir sa signature sur son passeport, pièce 7). Le requérant n'a pas signé lui-même cet acte de notification, d'autant que la notification indique la date du 19 mai pour une décision du 20 mai 2022. Quoi qu'il en soit, le requérant confirme n'avoir pas eu de formulaire droit d'être entendu entre les mains.

S'il avait effectivement reçu ce formulaire, il n'aurait pas manqué de faire valoir les éléments suivants :

— Il est marié et père de deux enfants mineurs. Son épouse et ses enfants résident en Grèce. A l'heure de la rédaction du présent recours, le conseil du requérant doit encore recevoir copie des titres d'identité des membres de la famille du requérant. Ils seront déposés à l'audience.

— Le requérant séjourne légalement en Grèce (pièces 3 et 4), pays dans lequel il travaille et a construit une cellule familiale. Le requérant parle grec et réside dans ce pays depuis une trentaine d'années. Ses deux enfants sont nés en Grèce. Il est donc impensable pour le requérant de retourner en Tanzanie, pays dans lequel il n'a plus aucune attache et qu'il a quitté dans des circonstances dramatiques.

— Le requérant a été condamné à une peine de 36 mois d'emprisonnement, ce qui démontre la volonté du juge de ne pas le sanctionner trop sévèrement : en vertu des circulaires ministérielles applicables en la matière, le juge savait qu'en condamnant le requérant à une peine de 36 mois d'emprisonnement, le requérant n'effectuerait qu'une peine de 8 mois d'emprisonnement au maximum, après quoi il serait libéré provisoirement' (O. NEDERLANDT, L. TEPPER, « Le droit pénitentiaire va-t-il enfin prendre son envol ? » in Actualités en droit de l'exécution des peines et de l'internement, Bruxelles, Larcier, 2021, p. 139. Voy. également la circulaire ministérielle n°1817bis du 29 avril 2016 et les instructions ministérielles complémentaires du 16 mai 2017). Ceci démontre que la peine prononcée reste clémentine, et que l'affirmation selon laquelle le requérant représenterait un « danger pour l'ordre public » actuellement est contestable, d'autant qu'il s'agit de la première condamnation du requérant.

Ces éléments étaient particulièrement importants à faire valoir auprès de la partie adverse, qui s'appuie sur la question de l'ordre public pour justifier la décision d'éloignement prise à l'encontre du requérant, ainsi que l'absence de vie familiale et par conséquent la non-violation au regard de l'article 8 CEDH.

S'il avait été entendu avant la décision attaquée, le requérant aurait pu faire valoir ces arguments.

Ces éléments auraient dû, si la partie adverse en avait été informée, être pris en compte dans l'appréciation de la partie adverse.

La violation du droit d'être entendu du requérant a donc mené à une appréciation erronée et lacunaire de la partie adverse.

L'exécution de la décision attaquée mettrait gravement en péril la vie familiale du requérant, sans qu'un examen de la proportionnalité de cette décision par rapport aux droits fondamentaux du requérant ait été menée. La décision attaquée doit donc être suspendue.

3. Application au cas présent : à titre subsidiaire

Si, par impossible, Votre Conseil devait considérer que le requérant s'est bien vu offrir la possibilité de faire valoir ses arguments avant la prise de la décision attaquée, il n'en demeure pas moins que la partie adverse n'a pas assuré au requérant la possibilité d'être entendu de manière utile et effective.

En effet, le formulaire aurait été transmis au requérant le 25 novembre 2021, soit six mois avant la prise de décision attaquée. Ce délai est particulièrement long, et il a été exposé supra (cf. point 1) que l'écoulement du temps entre l'envoi du formulaire et la prise de décision est susceptible de constituer une violation du d'être entendu si ce laps de temps est trop long.

En l'occurrence, de nouveaux éléments sont apparus pendant le délai de six mois que la partie adverse a laissé s'écouler entre l'envoi du formulaire et la prise de décision. Il s'agit des éléments suivants :

— Le titre de séjour grec du requérant a expiré le 22 janvier 2022 (pièce 3). Néanmoins, le droit de séjour du requérant a été prolongé jusqu'au 30 juin 2022, le requérant ayant accompli toutes les démarches nécessaires pour le renouvellement par la voie de son avocat grec le 19 janvier 2022 (pièce 4). La décision attaquée part du principe que le requérant est en séjour illégal en Grèce, ce qui est faux puisque le requérant a fait le nécessaire pour ne pas se retrouver dans une situation d'illégalité.

— La condamnation du requérant prononcée en mars 2022 comportant des éléments en sa faveur, en particulier la clémence de la peine (cf. les arguments développés sur ce point précédemment).

Il en résulte qu'en attendant plus de six mois entre le prétendu envoi du formulaire au requérant et la prise de la décision attaquée, sans qu'aucun élément ne puisse justifier cette attente, la partie adverse a violé le droit d'être entendu du requérant. En effet, elle a retiré toute son effectivité à ce droit, en s'abstenant de permettre au requérant de s'exprimer sur la prise de décision à une date rapprochée de celle-ci.

En cette branche, le moyen est fondé. Il y a lieu de suspendre la décision attaquée. »

Verzoeker wijst op de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om gehoord te worden gedurende de gehele procedure vooraleer een beslissing wordt genomen die nadelig kan zijn voor de betrokkene als algemeen beginsel van Unierecht, en dat dit beginsel geldt van zodra toepassing wordt gemaakt van Unierecht. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna Hof van Justitie) waarin het algemeen beginsel van de rechten van de verdediging en in het bijzonder het recht om gehoord te worden, wordt bevestigd. Verder wijst verzoeker er op dat het recht om gehoord te worden voor een beslissing wordt genomen die nadelig kan zijn voor de belangen van de betrokken persoon eveneens is vervat in het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem*, waarvan de Raad van State heeft geoordeeld dat het dezelfde inhoud heeft als het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht. Dit impliceert de garantie dat de betrokken persoon de mogelijkheid krijgt om op nuttige en effectieve wijze de mogelijkheid krijgt om zijn standpunt uiteen te zetten tijdens de procedure en voor een beslissing wordt genomen. Het impliceert volgens verzoeker eveneens de verplichting voor het bestuur om de betrokken persoon de gelegenheid te geven zijn argumenten op een nuttig tijdstip te kunnen naar voor brengen. Onder verwijzing naar rechtspraak van de RvV betoogt verzoeker dat het hoorrecht is geschonden indien er een te lange termijn is verstreken tussen het verzenden van het formulier "*hoorrecht*" en het nemen van de beslissing. In dit geval wordt een schending van het hoorrecht vastgesteld indien het verzenden van een nieuw formulier betrokkene in staat had gesteld om nieuwe argumenten te laten gelden. Verzoeker wijst er vervolgens op dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de verzoeker een ontvangstbewijs voor het formulier "*hoorrecht*" zou getekend hebben op 25 november 2021, dus vijf dagen na zijn vrijheidsberoving, maar dat de advocaat van verzoeker dit niet kan verifiëren omdat hij geen toegang heeft gekregen tot het administratief dossier. Verzoeker betwist evenwel dat hij dit formulier zou getekend hebben en dat hij nooit in het bezit werd gesteld van het formulier hoorrecht. Hij acht het mogelijk dat het ontvangstbewijs voor dit formulier getekend werd door een medegevangene of nog dat het ontvangstbewijs werd getekend maar dat de verzoeker het formulier niet heeft gekregen op het ogenblik van de handtekening. Hij wijst er in dit verband op dat het frappant is te constateren dat de bestreden beslissing, in de akte van kennisgeving, een handtekening bevat die niet de zijne is en wijst ter vergelijking naar de handtekening op zijn paspoort (stuk 7). Verzoeker verklaart dat hij niet zelf deze akte van kennisgeving heeft getekend, vooral omdat de kennisgeving als datum 19 mei vermeldt voor een beslissing genomen op 20 mei 2022. Hoe dan ook bevestigt verzoeker dat hij het formulier hoorrecht nooit in handen heeft gekregen. Verzoeker stelt vervolgens dat, indien hij dit formulier had gekregen, hij volgende elementen had kunnen laten gelden:

- Hij is gehuwd en vader van twee minderjarige kinderen en zijn vrouw en kinderen wonen in Griekenland. Hij is in afwachting van de kopieën van verblijfstitels van zijn familieleden.
- Verzoeker verblijft legaal in Griekenland (stukken 3 en 4), hij spreekt Grieks en verblijft er al dertig jaar. Zijn twee kinderen zijn geboren in Griekenland en het is dus ondenkbaar dat hij naar Tanzania terugkeert, waar hij geen enkele binding mee heeft en die hij in dramatische omstandigheden heeft verlaten.
- Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden, wat aangeeft dat de rechter hem niet te streng heeft willen straffen, nu op basis van de toepasselijke ministeriële omzendbrieven de rechter wist dat hij slechts maximum 8 maanden in de gevangenis zou moeten blijven, waarna hij voorlopig zou zijn vrijgelaten. Het gaat dus om een milde straf en de beoordeling dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde is momenteel betwistbaar, vooral om het om een eerste veroordeling van de verzoeker gaat. Verzoeker betoogt vervolgens dat deze elementen belangrijk zijn omdat de beslissing van de verwerende partij gebaseerd is op het gevaar voor de openbare orde om de verwijderingsbeslissing te rechtvaardigen, alsook de afwezigheid van een gezinsleven. Hij stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker ernstig in gevaar brengt zonder dat een onderzoek naar de proportionaliteit van deze beslissing ten aanzien van de grondrechten van de verzoeker werd gevoerd. In ondergeschikte orde argumenteert verzoeker dat hij niet op een nuttige wijze en op een nuttig tijdstip werd gehoord, nu het formulier zou zijn overgemaakt op 25 november 2021 en dus zes maanden voor de bestreden beslissing werd genomen. Dit is een zeer lange periode, wat tot een schending van het recht om gehoord te worden kan leiden en hij wijst er op dat nieuwe elementen zijn opgedoken in deze periode. Verzoeker wijst er op dat hoewel de verblijfstitel van verzoeker verstrekt is op 22 januari 2022, het verblijfsrecht van verzoeker is verlengd tot 30 juni 2022. Het uitgangspunt in de bestreden beslissing dat verzoeker illegaal in Griekenland verblijft is dus foutief, nu verzoeker het nodige gedaan heeft om zich niet langer in een situatie van illegaliteit te bevinden. Verder verwijst hij naar bovenvermelde argumentatie inzake de mildheid van het vonnis in maart 2022.

Verwerende partij benadrukt met betrekking tot het eerste middelen onderdeel dat het recht te worden gehoord niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Onder verwijzing naar het arrest M.

van 22 november 2022 (C-277/11) stelt zij dat noch de Terugkeerrichtlijn noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn de voorwaarden hebben bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Het staat volgens verwerende partij de lidstaten vrij de uitoefening van het recht te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn vallen op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van de richtlijn. De rechten van de verdediging zijn enkel van toepassing in tuchtzaken op administratiefrechtelijk vlak, zodat verzoeker de schending ervan niet dienstig kan invoeren en dus is ook de hoorplicht *“als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van de 15 december 1980. In het kader van het hoorrecht is enkel vereist dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen, het volstaat dat hij de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten. Verwerende partij benadrukt dat aan de verzoekende partij op 25.11.2021 wel degelijk de mogelijkheid werd geboden om gehoord te worden. Immers werd de vragenlijst aan de verzoekende partij bezorgd maar liet hij na deze vragenlijst in te vullen, en terug te bezorgen. De handtekening waar de verzoekende partij naar verwijst, betreft inderdaad niet de handtekening van de verzoeker zelf aangezien er uitdrukkelijk “courrier interne” te lezen valt. Aldus staat vast dat de bezorgdienst van de gevangenis de vragenlijst wel degelijk overhandigd heeft, dat verweerder die lijst nooit ingevuld heeft.”* Verwerend partij stelt vervolgens niet in te zien welk belang verzoeker kan laten gelden bij deze kritiek aangezien het verblijfsrecht van verzoeker in Griekenland pas na het nemen van de bestreden beslissing verlengd was, zodat hij niet in het bezit was van een geldige verblijfstitel in Griekenland op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt verder dat na het nemen van de beslissing, toen bleek dat de verblijfsvergunning verlengd werd, door de DVZ contact werd opgenomen met de Griekse autoriteiten en werd hen een verzoek gericht om verzoeker terug te nemen. Zij stelt vervolgens: *“Uit de laatste communicatie met de Griekse autoriteiten blijkt het volgende: “your return request is still under evaluation. You will receive our reply the soonest possible”. Indien dit verzoek positief wordt beantwoord, zal de verzoekende partij teruggeleid worden naar Griekenland en is er van een scheiding tussen de verzoeker en zijn gezin geen sprake. Indien dit verzoek negatief zou worden beantwoord, zal de verzoekende partij naar Tanzania teruggeleid worden. De scheiding tussen de verzoeker en zijn gezin is in dat geval echter geen gevolg van de bestreden beslissing: verzoeker verblijft hier immers al zonder zijn gezin. Het staat hem vrij om vanuit Tanzania naar Griekenland te reizen. In zoverre toegangsrestricties zouden gelden in Griekenland omwille van de door verzoeker gepleegde feiten, is zulks ook enkel het gevolg van de door verzoeker gepleegde feiten, en niet van de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat klaarblijkelijk volledig voorbij aan het feit dat zij op de luchthaven van Zaventem onderschept werd met bijna 10 kg aan cocaïne. Louter ten overvloede wijst de verweerder erop dat cocaïne op heden een straatwaarde heeft van ongeveer 50 euro per gram. De verzoekende partij werd op de luchthaven van Zaventem aangetroffen met maar liefst 9,84kg cocaïne. Verzoeker werd voor deze feiten veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 36 maanden. Hieruit volgt ondubbelzinnig dat ook de strafrechter meent dat het plegen van dergelijke feiten een ernstige inbreuk vormt op de openbare orde. Dat dit een milde bestraffing zou zijn, mist elke grondslag.”*

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel stelt verwerende partij dat verzoeker louter verwijst naar de beschermenswaardige relatie die hij zou onderhouden met zijn vrouw en kinderen die op heden in Griekenland wonen en kan de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekende partij niet in het gedrang brengen aangezien er geen sprake is van enig gezinsleven in België. Verwerende partij wijst er op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat het bevel niet geldt voor een lidstaat waar de verzoeker over een verblijfstitel beschikt en aangezien hij over een legaal verblijfsrecht zou beschikken aldaar is het dan ook niet van toepassing op het Griekse grondgebied. Strikt subsidiair laat verwerende partij ook gelden dat *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren aangezien het om een eerste toelating gaat, in welk geval moet onderzocht worden of een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé en/of familie- en gezinsleven te handhaven wat gebeurt aan de hand van de fair balance toets. Zij stelt dat er geen enkel aanknopingspunt is met België en dat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing het gezinsleven van de verzoeker in het gedrang kan brengen. Indien het verzoek aan de Griekse autoriteiten positief wordt beantwoord, zal verzoeker teruggeleid worden naar Griekenland en is van een scheiding tussen verzoeker en zijn gezin geen sprake. Indien het antwoord negatief is, wordt verzoeker teruggeleid naar Tanzania en kan hij van daaruit naar Griekenland reizen. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM stelt verwerende partij dat aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. Wat betreft de

opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij dat de vragenlijst door verzoeker niet ingevuld werd en dat de gemachtigde slechts heeft kunnen rekening houden met de elementen waarvan hij kennis had en dat alle elementen die verzoeker aanvoert geen betrekking hebben op een gezinsleven van verzoeker in België. Met betrekking tot het derde middelenonderdeel stelt verwerende partij dat de kritiek van verzoeker niet ernstig is. Zij stelt dat *“in de bestreden beslissing met de term “arrestatie” bedoeld wordt op de bestuurlijke aanhouding van de verzoekende partij, en dus niet het ogenblik waarop hij door de politie gearresteerd werd op de luchthaven van Zaventem”* en dat het verblijfsrecht in Griekenland pas na het nemen van de bestreden beslissing verlengd werd. Met betrekking tot het vierde middelenonderdeel van het enig middel stelt verwerende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoeker op zijn kerfstok heeft en verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing. Zij stelt dat het gebrek aan financiële middelen geen reden mag vormen voor het plegen van criminele feiten en dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker dergelijke grote som zou nodig hebben voor zijn zieke kleindochter in Tanzania. Met betrekking tot het vijfde middelenonderdeel herhaalt verwerende partij dat verzoekers Griekse verblijfstitel reeds vervallen is sinds 20 januari 2022 en dat zijn Griekse verblijfstitel pas na het nemen van de bestreden beslissing is verlengd.

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het beginsel *“audi alteram partem”* of de hoorplicht dient als algemeen rechtsbeginsel gerespecteerd te worden. De rechtspraak van het Hof van Justitie is dienaangaande ook duidelijk. Volgens deze rechtspraak heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

De Raad merkt op dat de Raad van State in zijn arresten heden stelt dat het principe *“audi alteram partem”* dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). Bovendien houdt de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, *“De hoorplicht”* in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). De verwijzing van verwerende partij in haar nota naar oude rechtspraak van de Raad van State als zou de hoorplicht niet van toepassing zijn in het kader van beslissingen genomen in het raam van de Vreemdelingenwet is dus niet dienstig. Bovendien stelt de Raad vast dat verwerende partij zelf aanvoert dat *in casu* een formulier hoorrecht zou zijn afgegeven aan verzoeker en erkent dat het in het kader van het hoorrecht volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten en dat dit schriftelijk kan gebeuren, zodat zij niet betwist dat het recht om gehoord te worden wel degelijk van toepassing is.

Het recht om te worden gehoord impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures

in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op artikel 7, lid 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de omstandigheid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat zijn Griekse verblijfskaart vervallen is sinds 20 januari 2022.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het feit dat betrokkene voorafgaandelijk de beslissing verklaart dat hij de mogelijkheid heeft gehad om te worden gehoord, dat verzoeker de vragenlijst voor ontvangst tekende op 25 november 2021, maar dat hij naliel deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken. Verder wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker aldus op eigen initiatief naliel de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem gelegenheid werd gegeven om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel contact heeft met M.L. maar dat deze actueel geen recht heeft op verblijf in het Rijk en dat er verder geen elementen zijn die er op wijzen dat betrokkene een gezins-of familieleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen elementen zijn waaruit zou blijken dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hieruit besluit de gemachtigde van de Staatssecretaris dat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen en dat hij in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/43 van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing werd verzoeker aangehouden op de luchthaven van Zaventem op 19 november 2021 omdat hij in het bezit was van 9, 84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Verzoeker werd ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden voor drugssmokkel op 15 maart 2022 (administratief dossier). In het administratief dossier zijn geen stukken opgenomen met betrekking tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Evenwel worden deze feiten niet betwist door verzoeker noch zijn veroordeling tot 36 maanden. Uit het administratief dossier kan niet afgeleid worden wanneer verzoeker werd overgebracht naar de gevangenis, wel wordt bevestigd dat verzoeker heden in de gevangenis verblijft.

Ter zitting wordt door verwerende partij - nadat door Raad werd gevraagd naar welk ontvangstbewijs verwerende partij in de bestreden beslissing en in haar nota verwijst, nu zich dit niet in het administratief dossier bevond dat voor de zitting werd overgemaakt - een kopie van een document bijgebracht getiteld "*Accusé de réception du questionnaire droit d'être entendu de l'Office des Etrangers*" (vrij vertaald: Ontvangstbewijs van de vragenlijst recht om gehoord te worden van de Dienst Vreemdelingenzaken). Het Franstalige kader van dit tweetalige document vermeldt in handgeschreven tekst bij 'l'Autorité': 'Le Greffe', 'date: 25/11/2021' en een handtekening. Bij 'Etranger' wordt vermeld: 'C.A., date: 25/11/2021', 'signature':

‘courier interne’. In het verzoekschrift, waarin gewezen wordt op het feit dat verzoekers advocaat, ondanks herhaaldelijk aandringen geen toegang heeft gekregen tot het administratief dossier, wordt gesteld dat verzoeker dit formulier nooit heeft ontvangen en oppert de mogelijkheid dat het ontvangstbewijs misschien is getekend door een medegevangene of nog dat misschien het ontvangstbewijs is getekend maar dat hij nooit het formulier heeft ontvangen.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit het door verwerende partij bijgebrachte document, niet kan worden afgeleid dat het formulier hoorrecht daadwerkelijk aan verzoeker werd overgemaakt of dat hij het heeft ontvangen. Het ontvangstbewijs dat door verwerende partij wordt neergelegd is immers niet vergezeld van een kopie van het document waarvan het attesteert dat het aan de betrokkene werd afgeleverd, zodat de Raad niet kan nagaan welk document op 25 november 2021 aan verzoeker zou zijn afgeleverd, noch dat het om het formulier hoorrecht zou gaan, zoals verwerende partij voorhoudt in haar nota. Verder bevestigt verwerende partij uitdrukkelijk in haar nota dat de handtekening op dit document niet de handtekening van verzoeker zelf betreft *“aangezien er uitdrukkelijk “courier interne” te lezen valt*”. Dat de bezorgdienst van de gevangenis de vragenlijst wel degelijk overhandigd heeft, en dat de verzoeker deze lijst nooit heeft ingediend, zoals verwerende partij met grote stelligheid beweert in haar nota kan hieruit geenszins blijken. Zoals reeds aangehaald kan hieruit niet blijken dat het formulier hoorrecht daadwerkelijk het formulier is dat werd afgeleverd en bovendien is de stempel op de kopie van dit document nagenoeg onleesbaar, zodat niet eens kan worden vastgesteld door welke instantie dit document werd opgesteld op 25 november 2021.

In dit verband stelt de Raad bovendien vast, zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift, dat de *“handtekening”* van verzoeker in het vak *“kennisgeving”* van de bestreden beslissing erg verschilt van de handtekening van verzoeker op diens paspoort en dat hierin als datum van kennisgeving 19 mei 2022 wordt vermeld, terwijl de bestreden beslissing zelf dateert van 20 mei 2022. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het ook hier niet om verzoekers handtekening gaat, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar nota hier niet op ingaat en ook ter zitting niet kan verklaren hoe de bestreden beslissing kon worden betekend de dag voor de beslissing werd genomen. In elk geval blijkt hieruit dat noch het ontvangstbewijs, noch de bestreden beslissing de handtekening draagt van de verzoeker, en dat de kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond de dag voor de datum van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kan blijken dat het formulier hoorrecht werd afgeleverd aan verzoeker op 25 november 2021. Uit het administratief dossier kan evenmin blijken dat op enige andere wijze werd gehoord met betrekking tot de bestreden beslissing die dateert van 20 mei 2022. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat verzoeker dit formulier niet heeft ingevuld en teruggestuurd naar verwerende partij, zoals ten onrechte wordt verondersteld in de bestreden beslissing en in de nota van verwerende partij.

Vooraleer vast te stellen dat *prima facie* een ernstig middel voorligt op grond van het beginsel *audi alteram partem* en het hoorrecht, moet evenwel aannemelijk worden gemaakt met een begin van bewijs dat indien verzoeker wel deugdelijk en op een nuttig tijdstip zou gehoord zijn, hij elementen had kunnen aanbrengen die hadden aanleiding kunnen geven tot een andersluidende beslissing.

Hieromtrent stelt de Raad het volgende vast.

Zoals reeds aangehaald steunt de bestreden beslissing op artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet bevat de bestreden beslissing volgende motivering: *“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Griekse verblijfskaart is vervallen”*. Vooreerst stelt de Raad vast dat blijkens het administratief dossier verzoeker bij binnenkomst in het bezit was van zijn Tanzaniaans paspoort uitgereikt op 16 mei 2016 en geldig tot 15 mei 2026 (administratief dossier). Er blijkt niet dat de authenticiteit van verzoekers paspoort wordt in twijfel getrokken door verwerende partij, zodat moet vastgesteld worden dat verzoeker bij zijn arrestatie wel over een geldig paspoort beschikte, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker voert aan dat hij bij binnenkomst op het grondgebied over een geldige verblijfstitel in Griekenland beschikte en dus over een legaal verblijf aldaar en op basis van deze verblijfskaart aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied voldeed. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker op het ogenblik van zijn binnenkomst in het bezit was van zijn Griekse verblijfskaart geldig tot 19 januari 2022. Verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij in haar nota stelt dat met de term *“arrestatie”* in de bestreden beslissing bedoeld wordt op de bestuurlijke aanhouding van de verzoekende partij en dus niet het ogenblik waarop hij door de politie gearresteerd werd op de luchthaven van Zaventem. Vooreerst kan dergelijke lezing niet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, nu de

term arrestatie niet verder geduid wordt. Voorts stelt de Raad ook vast dat indien deze term zou slaan op de bestuurlijke aanhouding van verzoeker, evenmin duidelijkheid bestaat over wanneer deze bestuurlijke aanhouding zou hebben plaatsgevonden.

In zoverre met de term arrestatie, de bestuurlijke aanhouding wordt bedoeld op het ogenblik van de bestreden beslissing en dus de beslissing waarbij verzoeker na zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling wordt overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op zijn verwijdering stelt de Raad immers vast dat verzoeker, zoals eveneens bevestigd ter zitting door verwerende partij, zich heden nog steeds in de gevangenis bevindt. In dit verband stelt de Raad ook vast dat in de beslissing tot vasthouding, uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“in uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale Luchthaven om betrokkene vanaf 07.06.2022 te doen opsluiten”*. Indien deze interpretatie gevolgd zou worden, moet de bestuurlijke aanhouding in uitvoering van de bestreden beslissing nog plaatsvinden, zodat de lezing van de term arrestatie in de bestreden beslissing zoals geponeerd in de verweernota, met name de bestuurlijke aanhouding op het ogenblik van de bestreden beslissing, elke feitelijke en juridische grondslag mist.

Verwerende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekers verblijf in Griekenland pas verlengd werd na het nemen van de bestreden beslissing en dat verzoeker geen belang zou hebben bij zijn kritiek met betrekking tot het niet respecteren van het hoorrecht.

Uit de stukken bijgebracht door verzoeker blijkt immers dat hij op 19 januari 2022 een aanvraag heeft ingediend om zijn verblijfskaart te verlengen bij de Griekse autoriteiten (zie administratief dossier, General Secretariat for Migration Policy, Third country national application status, search result). In dit document wordt in de rubriek remarks vermeld: *“Official residence title: Residence permit No 2782437 Valid until: 20/01/2022 Extended until: 30/06/2022, with Electronic renewal application No: 155890 submitted on 19/01/2022.3 Vrij vertaling: “Officiële verblijfstitel: Verblijfsvergunning No 2782437 Geldig tot: 20/01/2022 Verlengd tot: 30/06/2022 met elektronische vernieuwingsaanvraag No 2782437”*).

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers verblijf verlengd werd in Griekenland en dat hij daartoe de Griekse autoriteiten reeds heeft gecontacteerd op 19 januari 2022, hetzij op de dag dat zijn Griekse verblijfsvergunning verstreek. Uit de stukken in het administratief dossier kan niet blijken op welke datum de verblijfstitel van verzoeker verlengd werd door de Griekse autoriteiten. Het reeds vermelde document van het General Secretariat for Migration Policy is immers niet gedateerd en vermeldt weliswaar de datum van de aanvraag van de verlenging en dat het verblijfsdocument werd verlengd tot 30 juni 2022, maar niet wanneer deze verlenging werd doorgevoerd. Er bevinden zich geen andere documenten in het dossier waaruit kan worden afgeleid dat de verlenging van verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland pas zou hebben plaatsgevonden na de datum van de bestreden beslissing.

Dit kan evenmin worden afgeleid uit het email verkeer met verzoekers advocaat in Griekenland, nu hierin ook niet wordt gesteld wanneer de Griekse overheden zijn overgegaan tot de verlenging van het verblijfsdocument.

In zoverre verwerende partij in haar nota argumenteert dat verzoeker geen belang zou hebben bij zijn kritiek met betrekking tot het hoorrecht niet relevant is omdat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet over een geldig verblijf beschikte, stelt de Raad hoe dan ook vast dat verzoeker nog minstens tot 30 juni 2022 over een legaal verblijf beschikt in Griekenland en dat dit evenmin wordt betwist door verwerende partij. Dit blijkt immers ook uit de contacten die hebben plaatsgevonden tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de Griekse autoriteiten met betrekking tot de overname van verzoeker door de Griekse autoriteiten op basis van zijn legaal verblijf in Griekenland. Tot het sluiten van de debatten werd door de Griekse autoriteiten geen definitief antwoord gegeven op de vraag tot overname van verzoeker. De Raad kan verwerende partij volgen waar zij stelt dat indien Griekenland hiermee instemt, verzoeker naar Griekenland kan terugkeren en dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn beroep en dat in dat geval het niet respecteren van het hoorrecht niet kan leiden tot een schending van zijn gezins- en privéleven.

Evenwel blijkt dat hierover noch op het ogenblik van de bestreden beslissing, noch bij het sluiten van de debatten voor de Raad, enige zekerheid bestaat, terwijl verwerende partij wel degelijk een verwijdering naar Tanzania heeft gepland op 8 juni 2022. Verzoeker, die nog steeds een legaal verblijf heeft in Griekenland, heeft dus wel degelijk belang bij zijn kritiek dat hij niet werd gehoord en niet in de gelegenheid werd gesteld om alle elementen aan te brengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verwerende partij geeft immers zelf aan, door in haar nota te stellen dat indien de Griekse autoriteiten groen licht geven, verzoeker naar Griekenland zal overgebracht worden, dat zijn legaal verblijf in Griekenland wel degelijk tot een andere beslissing had kunnen leiden. Door de verzoeker geen daadwerkelijke mogelijkheid te geven om dit element op nuttige wijze en op een nuttig tijdstip aan te brengen, heeft zij het hoorrecht van verzoeker geschonden. Immers, indien verzoeker deugdelijk was

gehoord zou verwerende partij op de hoogte zijn geweest van verzoekers legaal verblijf in Griekenland en zou verwerende partij pas tot de bestreden beslissing die ertoe leidt dat verzoeker naar Tanzania wordt gerepatriëerd, zijn overgegaan indien zij uitsluitel had gekregen over de toegang van verzoeker tot het Griekse grondgebied.

Zoals aangehaald in de nota van verwerende partij wordt door middel van de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel gegeven *om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven* (eigen cursivering en onderlijning). *In casu* is gebleken dat verzoeker nog steeds over een legaal verblijf beschikt in Griekenland, en dat de Griekse autoriteiten hun antwoord op de vraag van verwerende partij om verzoeker over te nemen nog steeds in beraad houden. Verwerende partij geeft overigens in haar nota aan dat *“indien dit verzoek positief wordt beantwoord, zal verzoekende partij teruggeleid worden naar Griekenland”*, zodat zij te kennen geeft deze piste nog steeds niet als afgesloten te beschouwen. Verzoeker heeft dus wel degelijk belang bij zijn grief dat het hoorrecht is geschonden.

Dit is des te meer het geval nu blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker naar Tanzania wordt teruggeleid, terwijl hij over een legaal verblijf beschikt in Griekenland. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met verzoekers gezins- en privé-leven en dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker over een beschermingswaardig gezins- en privéleven beschikt in Griekenland maar stelt dat er geen sprake is van gezinsleven in België en dat daardoor niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker in het gedrang zou kunnen brengen.

Uit de aanhef in artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“behoudens de in een internationaal verdrag [...] bepaalde afwijkingen kan de toegang worden geweigerd”* blijkt dat moet rekening gehouden worden met de hogere rechtsnormen zoals het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66, EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig

is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Wat betreft het aangehaalde privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Waar verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot zijn gezinsleven in Griekenland, brengt hij wel een bewijs bij van zijn legaal verblijf in Griekenland. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker reeds dertig jaar in Griekenland woont, stelt de Raad vast dat dit als dusdanig niet kan blijken uit het administratief dossier maar dat verwerende partij dit evenmin betwist. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat niet betwist wordt dat verzoeker een legaal verblijf heeft in Griekenland. Het gegeven dat verzoeker een legaal verblijf heeft in Griekenland en er reeds lange tijd verblijft is minstens een indicatie dat hij er een privé-leven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM in het licht van de geciteerde rechtspraak van het EVRM.

Nu is vastgesteld dat verzoeker een privé-leven heeft in Griekenland, moet dus een belangenafweging moet worden gemaakt tussen het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in Griekenland en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De uitvoering van de bestreden beslissing, zou de verzoekende partij immers kunnen blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van het voormelde artikel 8 van het EVRM, nu hij over een legaal verblijf beschikt in Griekenland en er een indicatie is dat hij er een privéleven had en de bestreden beslissing ertoe strekt hem terug te leiden naar Tanzania.

Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om zelf een belangenafweging te maken. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Hoewel heel wat vragen te stellen zijn omtrent de elementen in dit dossier, kan de Raad kan slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een belangenafweging werd doorgevoerd door verwerende partij met betrekking tot zijn privéleven in Griekenland vooraleer de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar Tanzania ten aanzien van verzoeker werd genomen. In de bestreden beslissing wordt wel vastgesteld dat het administratief dossier geen elementen bevat die er op wijzen dat de betrokkene een familie-of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Er wordt evenwel met geen woord gerept over verzoekers recht op eerbiediging van zijn privé-leven in Griekenland in het licht van zijn legaal verblijf aldaar. Verder werd, zoals hierboven reeds vastgesteld, verzoeker niet op deugdelijke wijze gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en werd hem dus geen effectieve mogelijkheid geboden aan te geven dat hij een privé-leven dan wel een gezinsleven en minderjarige kinderen heeft in Griekenland. Bijgevolg kan niet blijken dat een belangenafweging werd

doorgevoerd in het licht van verzoekers legaal verblijf in Griekenland en de indicaties van zijn privé-leven aldaar. De uitvoering van het terugkeerbesluit naar Tanzania, kan dan ook het privé-leven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang brengen, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in haar nota. De stelling van verwerende partij in haar nota dat verzoeker geen beschermingswaardige relatie in België heeft, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met verzoekers privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het licht van zijn legaal verblijf in Griekenland en hij ook niet de mogelijkheid heeft gekregen dit element op nuttige wijze kenbaar te maken nu hij niet werd gehoord in strijd met de verplichting die op verwerende partij rust.

Wat betreft het motief dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, stelt de Raad vast dat de door verzoeker gepleegde feiten zwaarwichtig zijn. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing met geen woord rept over het privé-leven van verzoeker in Griekenland in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat hij niet op deugdelijke wijze werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en dus evenmin de mogelijkheid heeft gekregen eventuele nieuwe elementen hieromtrent aan te brengen. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota van verwerende partij kan blijken dat een belangenafweging werd doorgevoerd van verzoekers privéleven in Griekenland enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Zoals reeds aangehaald, komt het de Raad als annulatierechter niet toe om zelf een belangenafweging te maken.

Hieruit blijkt *prima facie* dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld in het licht van haar verplichtingen voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM.

Er wordt opgemerkt dat *prima facie* de motieven van de bestreden beslissing kaduuk zijn en gekenmerkt door een veelheid aan formele gebreken en foutieve feitelijke vaststellingen en dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel is ernstig.

2.4. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel omdat de uitvoering van de bestreden beslissing de schending van artikel 8 van het EVRM, tot gevolg zal hebben zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op het feit dat de Raad supra een ernstig middel op grond van artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden en de bestreden beslissing een veelheid aan motiveringsgebreken vertoont en op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen, moet ook aangenomen worden dat aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan gezien het bepaalde in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.9.2 en naar analogie B.15.2).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET